

Arrest

nr. 347 027 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2026 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Grensleie op 10.05.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D. (..)

voornaam: T. (..)

geboortedatum: (..)1978

geboorteplaats:

nationaliteit: Algerije

alias: D. (..), T. T. (..) °(..)1978 Spanje

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Grensleie op 10.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van een valse Spaanse identiteitskaart. Na controle van de voorgelegde Spaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 12.05.2025 met referentie RR-xxxxxxx / AZ-xxxxxxx) en het om een vervalsing gaat. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door te werken onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan hypertensie, een aandoening aan zijn hart. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Grensleie op 10.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van een valse Spaanse identiteitskaart. Na controle van de voorgelegde Spaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 12.05.2025 met referentie RR-xxxxxxx / AZ-xxxxxxx) en het om een vervalsing

gaat. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door te werken onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D., T. T. (..) °(..)1978 Spanje. Hij legde een valse Spaanse identiteitskaart voor met identiteitsgegevens.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Grensleie op 10.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van een valse Spaanse identiteitskaart. Na controle van de voorgelegde Spaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 12.05.2025 met referentie RR-xxxxxxx / AZ-xxxxxx) en het om een vervalsing gaat. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door te werken onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan hypertensie, een aandoening aan zijn hart.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Grensleie op 10.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van een valse Spaanse identiteitskaart. Na controle van de voorgelegde Spaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 12.05.2025 met referentie RR-xxxxxx / AZ-xxxxxxx) en het om een vervalsing gaat. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door te werken onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D., T. T. (..) °(..)1978 Spanje. Hij legde een valse Spaanse identiteitskaart voor met identiteitsgegevens.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Grensleie op 10.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van een valse Spaanse identiteitskaart. Na controle van de voorgelegde Spaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 12.05.2025 met referentie RR-xxxxxxx / AZ-xxxxxxx) en het om een vervalsing gaat. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door te werken onder een valse Europese identiteit.

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.E. (...) (Administratief deskundige), gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole, de betrokkene, D., T. (...), te weerhouden in de lokalen van het centrum te caricole

Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:

C.E. (...) (Administratief deskundige), gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie".

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingevuld, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekende partij aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“LE MOYEN UNIQUE

Le moyen unique est pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et de l'article 3 de la Convention des Nations Unies relative aux droits de l'enfant ainsi que la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie.

A. PRINCIPES

1. De l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme prévoit que:

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » (Nous soulignons).

Conformément à la jurisprudence de la Cour EDH, lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil du contentieux des étrangers (ci- après : CCE) procède à un examen en deux temps :

« 4.2.1. Le Conseil rappelle que, lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001 Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis. Si, comme dans le présent cas, la décision prise ne met pas fin à un séjour acquis mais intervient dans le cadre de ce que la Cour EDH nomme une première admission, la Cour EDH considère qu'il

n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la EDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37). » (Nous soulignons).

S'agissant des facteurs à examiner afin d'établir l'existence d'une vie de famille, la Cour a constamment réaffirmé la portée autonome de la notion de vie familiale et le fait que l'existence ou l'absence de celle-ci « est d'abord une question de fait, qui dépend de l'existence de liens personnels étroits, donnant suffisamment de constance à une relation ». Ainsi, la Cour a notamment souligné que :

« 36. La Cour rappelle que le concept de "vie familiale" visé par l'article 8 (art. 8) ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto. Pour déterminer si une relation s'analyse en une "vie familiale", il peut se révéler utile de tenir compte d'un certain nombre d'éléments, comme le fait de savoir si les membres du couple vivent ensemble et depuis combien de temps, et s'ils ont eu des enfants ensemble, de manière naturelle ou autre, preuve de leur engagement l'un envers l'autre ». ⁵ (Nous soulignons)

Concernant l'exigence d'examen rigoureux et individuel, le CCE déclare :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (Nous soulignons).

Concernant les facteurs qui doivent être pris en compte, la Cour EDH énonce :

« En matière d'immigration, l'article 8 ne saurait s'interpréter comme comportant pour un Etat l'obligation générale de respecter le choix, par les couples mariés, de leur pays de résidence et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela étant, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue de l'obligation pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général. Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des attaches que les personnes concernées ont dans l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine de l'étranger concerné et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Butt, précité, § 78). » (Nous soulignons).

Ainsi que :

« 57. Même si, dans ces conditions, l'article 8 de la Convention ne confère pas à une quelconque catégorie d'étrangers un droit absolu à la non-expulsion, la jurisprudence de la Cour démontre amplement qu'il y a des circonstances dans lesquelles l'expulsion d'un étranger emporte violation de cette disposition. Dans l'affaire Boulif précitée, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères, qui se trouvent reproduits au paragraphe 40 de l'arrêt de la chambre, sont les suivants :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et
- la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé.

58. La Cour souhaite expliciter deux critères qui se trouvent peut-être déjà implicitement contenus dans ceux identifiés dans l'arrêt Boulif :

- l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et
- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination. ».

S'agissant de l'appréciation du lien familial entre parents et enfants, le CCE rappelle les enseignements de la Cour EDH :

« Il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH que, si le lien familial entre parents et enfants mineurs est supposé, il n'en est pas de même dans la relation entre parents et enfants majeurs. Dans l'arrêt *Mokrani c. France* (15 juillet 2003), la Cour EDH considère que les relations entre adultes « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux »⁹ (Nous soulignons). Concernant l'intérêt supérieur de l'enfant, la Cour EDH a rappelé en matière d'immigration que :

« 134. Dans ce domaine, le point décisif consiste à savoir si le juste équilibre devant exister entre les intérêts concurrents en jeu – ceux de l'enfant, ceux des deux parents et ceux de l'ordre public – a été ménagé, dans les limites de la marge d'appréciation dont jouissent les Etats en la matière (*Maumousseau et Washington*, précité, § 62), en tenant compte toutefois de ce que l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante (dans ce sens *Gnahoré c. France*, no 40031/98, § 59, CEDH 2000-IX), comme en atteste d'ailleurs le Préambule de la Convention de La Haye selon lequel « l'intérêt de l'enfant est d'une importance primordiale pour toute question relative à sa garde ». L'intérêt supérieur de l'enfant peut, selon sa nature et sa gravité, l'emporter sur celui des parents (*Sahin c. Allemagne* [GC], no 30943/96, § 66, CEDH 2003-VIII). L'intérêt de ces derniers, notamment à bénéficier d'un contact régulier avec l'enfant, reste néanmoins un facteur dans la balance des différents intérêts en jeu (*ibidem*, et *Haase c. Allemagne*, no 11057/02, § 89, CEDH 2004-III, ou *Kutzner c. Allemagne*, no 46544/99, § 58, CEDH 2002-I, avec les nombreuses références citées).

135. La Cour note qu'il existe actuellement un large consensus – y compris en droit international – autour de l'idée que dans toutes les décisions concernant des enfants, leur intérêt supérieur doit primer (voir, ci-dessus, les multiples références citées dans les paragraphes 49-56, et notamment l'article 24 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne). Comme l'indique par exemple la Charte, « tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt ».

136. L'intérêt de l'enfant présente un double aspect. D'une part, il prévoit que les liens entre lui et sa famille soient maintenus, sauf dans les cas où celle-ci se serait montrée particulièrement indigne. En conséquence, seules des circonstances tout à fait exceptionnelles peuvent en principe conduire à une rupture du lien familial et tout doit être mis en œuvre pour « reconstituer » la famille (*Gnahoré c. France*, précité, § 59). D'autre part, il est certain que garantir à l'enfant une évolution dans un environnement sain relève de cet intérêt et que l'article 8 ne saurait autoriser un parent à prendre des mesures préjudiciables à la santé et au développement de son enfant (voir, parmi d'autres, *Elsholz c. Allemagne* [GC], no 25735/94, § 50, CEDH 2000-VIII, et *Maršálek c. République tchèque*, no 8153/04, § 71, 4 avril 2006). » (Nous soulignons).

2. De l'article 3 de la Convention des Nations-Unies relative aux droits de l'enfant

L'article 3 de la CIDE prévoit ce qui suit :

« 1. Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

2. Les États parties s'engagent à assurer à l'enfant la protection et les soins nécessaires à son bien-être, compte tenu des droits et des devoirs de ses parents, de ses tuteurs ou des autres personnes légalement responsables de lui, et ils prennent à cette fin toutes les mesures législatives et administratives appropriées. (...) » (Nous soulignons).

Concernant la mise en application de l'article 3 de la Convention, l'organe d'experts qui contrôle sa mise en œuvre, s'est exprimé en ces termes sur l'intérêt supérieur de l'enfant au § 13 de son Observatoire Général n°7 de 2005 :

« 13. Intérêt supérieur de l'enfant. L'article 3 de la Convention [relative aux droits de l'enfant] consacre le principe selon lequel l'intérêt supérieur de l'enfant est une considération primordiale dans toutes les décisions concernant les enfants. En raison de leur manque relatif de maturité, les jeunes enfants dépendent des autorités compétentes pour définir leurs droits et leur intérêt supérieur et les représenter lorsqu'elles prennent des décisions et des mesures affectant leur bien-être, tout en tenant compte de leur avis et du développement de leurs capacités. Le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant est mentionné à de nombreuses reprises dans la Convention (notamment aux articles 9, 18, 20 et 21, qui sont les plus pertinents pour la petite enfance). Ce principe s'applique à toutes les décisions concernant les enfants et doit être accompagné de mesures efficaces tendant à protéger leurs droits et à promouvoir leur survie, leur croissance et leur bien-être ainsi que de mesures visant à soutenir et aider les parents et les autres personnes qui ont la responsabilité de concrétiser au jour le jour les droits de l'enfant :

a) Intérêt supérieur de l'enfant en tant qu'individu. Dans toute décision concernant notamment la garde, la santé ou l'éducation d'un enfant, dont les décisions prises par les parents, les professionnels qui s'occupent des enfants et autres personnes assumant des responsabilités à l'égard d'enfants, le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant doit être pris en considération. Les États parties sont instamment priés de prendre des dispositions pour que les jeunes enfants soient représentés de manière indépendante, dans toute procédure légale, par une personne agissant dans leur intérêt et pour que les enfants soient entendus dans tous les cas où ils sont capables d'exprimer leurs opinions ou leurs préférences ; [...] » (Nous soulignons).

3. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (Nous soulignons).

4. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) » 12.

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

En notifiant une décision d'éloignement assortie d'un maintien en détention (Annexe 13 Septies), l'Office des Étrangers a fait totalement abstraction de la réalité familiale de Monsieur D. (...).

1. Sur l'existence d'une vie familiale et d'un ancrage exceptionnellement solides

Il convient en premier lieu de souligner que la relation unissant le requérant à son épouse et à ses enfants relève incontestablement de la notion de « vie familiale » protégée par l'article 8 de la Convention.

S'agissant des facteurs à examiner afin d'établir l'existence d'une telle vie de famille, la Cour européenne a constamment réaffirmé que l'existence de celle-ci s'apprécie au regard des liens personnels étroits et de la constance de la relation. En l'espèce, la cellule familiale construite par le requérant est d'une solidité, d'une ancienneté et d'une effectivité incontestables. Monsieur D. (...) partage une vie conjugale continue avec son épouse, Madame A. L. (...), depuis leur mariage célébré il y a près de vingt ans, le 24 août 2005 (Pièce 2).

Leur union a donné naissance à deux enfants : A. (...), né le 25 décembre 2007, et N. (...), née le 15 juin 2009 (Pièces 2 et 3).

Toute la famille vit unie en France, à quelques kilomètres à peine de la frontière belge où le requérant a été intercepté. Cet ancrage est matériellement et administrativement prouvé : le requérant, son épouse et leurs enfants sont conjointement domiciliés (...) de Roubaix (...), attestant d'un foyer commun et d'une prise en charge sociale regroupée (Pièce 4).

Par ailleurs, la permanence de leur établissement sur le territoire français est démontrée par la couverture de l'ensemble de la famille par l'Aide Médicale de l'État (AME) jusqu'en octobre 2026 (Pièce 5). Enfin, l'engagement des parents envers leur intégration et la scolarité de leurs enfants est illustré par leur assiduité au dispositif de la République Française "Ouvrir l'école aux parents pour la réussite des enfants", dispensé au Collège J.B. Lebas (Pièce 8).

2. Sur l'ingérence disproportionnée, la destruction du noyau familial et la violation de l'intérêt supérieur de l'enfant

La décision attaquée ordonne le maintien en détention et l'éloignement forcé immédiat du requérant vers l'Algérie (Annexe 13 Septies). L'exécution de ces mesures provoque un éclatement immédiat et d'une violence inouïe de cette cellule familiale.

L'ingérence est manifestement disproportionnée. Pour éloigner un père de famille et le priver de sa liberté, l'autorité belge avait l'obligation légale de procéder à un examen aussi rigoureux que possible de la cause et à une "mise en balance" des intérêts. Or, l'Office des Étrangers fonde exclusivement sa décision sur le fait que le requérant a utilisé une fausse carte d'identité pour tenter de travailler. S'il n'est pas contesté que le requérant se trouvait en situation d'infraction documentaire, il ne s'agissait nullement de grande criminalité ni d'atteinte à la sécurité nationale, mais d'un délit lié à la stricte survie économique : Monsieur D. (...) est le seul pilier financier de son épouse et de ses deux enfants, et tentait désespérément de subvenir à leurs besoins. Surtout, cette décision bafoue frontalement l'article 3 de la Convention des Nations Unies relative aux droits de l'enfant. L'intérêt supérieur de l'enfant, qui doit primer dans toutes les décisions administratives, a été

purement et simplement balayé par la partie adverse. Les deux enfants mineurs du requérant sont exceptionnellement intégrés dans le système scolaire :

- A. (...) est scolarisé en classe de Première (1MCVB) au (...) (Pièce 6) ;
- La situation de la jeune N. (...) est particulièrement emblématique : scolarisée en 1ère STMG au (...), cette jeune fille fait preuve d'une volonté d'intégration hors du commun. Comme l'atteste officiellement la direction de son établissement (Pièce 7), elle fait preuve d'un "comportement exemplaire" et "participe activement à la vie de l'établissement". Son engagement citoyen est reconnu puisqu'elle est élue au Conseil de la Vie Lycéenne (CVL) et agit en tant qu'élève ambassadrice du programme national de lutte contre le harcèlement à l'école (pHARe).

La séparation forcée imposée par l'Office des Étrangers va détruire l'équilibre psychologique et l'avenir de ces enfants à l'aube de la préparation de leur baccalauréat.

3. Sur l'illégalité et la disproportion de la mesure de maintien en détention

À titre subsidiaire, il y a lieu de constater que la décision de maintien en détention au sein d'un centre fermé est disproportionnée et entachée d'une erreur manifeste d'appréciation. La privation de liberté doit rester une mesure d'extrême rigueur, une ultima ratio qui ne peut être activée que si aucune autre mesure moins coercitive ne peut être efficacement appliquée.

En l'espèce, pour justifier l'enfermement de Monsieur D. (...), la partie adverse invoque un "risque de sous-titrage" (risque de fuite) purement stéréotypé. Or, le requérant dispose d'un point d'attachement familial parfaitement stable, connu et documenté à quelques kilomètres à peine de la frontière belge, à savoir le domicile de son épouse et de ses enfants mineurs situé à Hem/Roubaix (Pièces 2, 3 et 4). L'affirmation selon laquelle le requérant risquerait de "s'interposer" ou de fuir pour échapper aux autorités est paradoxale : le seul et unique souhait du requérant est de rejoindre sa cellule familiale fixe en France (Pièce 2).

En ordonnant l'enfermement automatique du requérant sans procéder à un examen sérieux de la possibilité d'appliquer une mesure moins d'un d'enfermement (telle qu'une obligation de résidence à l'adresse de son choix), l'Office des Étrangers a violé son devoir de minutie et a pris une mesure de privation de liberté totalement disproportionnée.

4. Sur la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 (défaut de motivation formelle)

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 imposent à l'autorité de faire reposer sa décision sur des considérations de droit et de fait claires et adéquates, démontrant qu'un examen minutieux de la situation spécifique a été réalisé.

Or, dans la décision attaquée, pour balayer l'Article 8 de la CEDH, l'Office des Étrangers se contente d'inscrire une phrase lapidaire et stéréotypée : « Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben » (L'intéressé déclare ne pas avoir de vie familiale ou d'enfants mineurs en Belgique).

L'Office des Étrangers s'est comporté avec un automatisme fautif. Face à un ressortissant interpellé à Grensleie, commune belge limitrophe de la frontière française, l'administration a usé d'un raccourci purement territorial pour occulter l'existence de l'épouse et des deux enfants du requérant, établis et scolarisés à quelques kilomètres de là (Roubaix/Tourcoing), du côté français de la frontière. En aucun cas le droit à la vie familiale et les obligations de protection qui incombent aux États ne s'arrêtent à une frontière administrative intra-européenne lorsque c'est la Belgique qui exécute l'expulsion.

Cette méthode expéditive consistant à exécuter un éloignement sans s'enquérir de l'impact réel de la mesure sur la vie familiale du requérant, même transfrontalière, a été très fermement condamnée par Votre Conseil dans une jurisprudence de principe récente :

« Door zich in de bestreden beslissing te beperken tot een loutere verwijzing naar de (...) SIS-seining en naar artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zonder rekening te houden met verzoekers specifieke verblijfs- en gezinssituatie heeft de gemachtigde van de minister het zorgvuldigheidsbeginsel miskend in het licht van het recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan prima facie worden aangenomen. » (Traduction libre : En se limitant dans la décision attaquée à une simple référence au signalement SIS [...] et à l'article 3, alinéa 1, 5° de la loi sur les étrangers sans tenir compte de la situation de séjour et familiale spécifique du requérant, le délégué du ministre a méconnu le principe de minutie à la lumière du droit à la vie familiale tel que prévu à l'article 8 de la CEDH. Une violation du devoir de minutie peut être présumée prima facie.)

En traitant ce dossier comme un simple éloignement mécanique, sans jamais chercher à récolter les renseignements nécessaires sur l'ancrage familial du requérant, sans analyser, ni mettre en balance, ni motiver l'impact inévitable et irréversible de cet éloignement sur l'épouse et les deux enfants mineurs dont l'avenir scolaire est en jeu, l'acte attaqué est entaché d'un défaut manifeste de motivation formelle.

5. Conclusion sur le moyen unique

Le cas d'espèce révèle un aveuglement administratif intolérable. En se limitant à sanctionner une irrégularité documentaire pour des raisons d'ordre public de basse intensité (travail non déclaré), l'État belge s'est affranchi de son devoir de minutie et n'a procédé à aucune mise en balance des intérêts.

La décision attaquée consacre une atteinte brutale, disproportionnée et inhumaine au droit du requérant de vivre auprès de son épouse et de ses enfants mineurs, ainsi qu'à l'intérêt supérieur de ces derniers (dont le parcours d'intégration et d'excellence scolaire en Europe est amplement prouvé), en violation flagrante de l'article 8 de la CEDH et de l'article 3 de la CIDE.

Face à un tel manquement au devoir de minutie et de motivation, l'Annexe 13 Septies ne saurait subsister."

3.3.2. Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en beslissing tot terugleiding op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, kan niet blijken dat de gegeven motivering stereotiep is. Integendeel, er wordt duidelijk ingegaan op de feitelikheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en die blijken uit het administratief dossier (zie ook bespreking *infra*).

Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 aannemelijk. Waar zij inhoudelijke argumenten aanvoert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in België te kunnen verblijven. Evenmin betwist zij dat zij op 10 april 2026 op heterdaad betrapt werd op het gebruik van een valse Spaanse identiteitskaart. Elk motief *an sich*, zijnde de vaststelling van illegaal verblijf als de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is in beginsel afdoende om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

3.3.5. Verzoekende partij houdt in essentie evenwel voor dat haar recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij in Frankrijk een gezin vormt met haar echtgenote en twee kinderen en dat de verwerende partij dit veronachtzaamd heeft. Zij betoogt tevens dat het hoger belang van haar kinderen, die in Frankrijk naar school gaan, door de bestreden beslissing geschaad wordt.

3.3.6. Nazicht van het administratief dossier leert dat – anders dan wat verzoekende partij voorhoudt – de verwerende partij geenszins het argument van verzoekende partij dat zij een vrouw en kinderen heeft in Frankrijk veronachtzaamd heeft. Zo blijkt dat de verwerende partij alvorens over te gaan tot het treffen van onderhavig verwijderingsbesluit de Franse autoriteiten op de hoogte hebben gebracht van de gegevens die de verzoekende partij naar voren heeft gebracht inzake haar verblijf en gezin aldaar. De Franse autoriteiten werden verzocht om de terugname van verzoekende partij doch dit werd geweigerd. Zo stelden de Franse autoriteiten op 4 mei 2026 dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij aldaar had ingediend reeds op 27 augustus 2019 definitief afgewezen werd en dat haar een terugkeerbesluit werd gegeven.

Het is aldus niet de bestreden beslissing die verzoekende partij verhindert haar gezinsleven in Frankrijk uit te oefenen. Immers wordt in het bestreden bevel ook uitdrukkelijk bepaald dat verzoekende partij slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dient te verlaten voor zover zij niet in bezit is van de vereiste documenten om zich ernaar toe te begeven. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit het antwoord van de Franse autoriteiten heeft verzoekende partij geen verblijfsrecht in Frankrijk, integendeel, er werd haar daar ook een terugkeerbesluit gegeven. Nog daargelaten de vaststelling dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken ook niet blijkt dat haar gezin in Frankrijk over een verblijfsrecht beschikt, wijst de Raad erop dat indien de verzoekende partij haar gezinsleven in Frankrijk wenst uit te oefenen, het haar dan toekomt daartoe de nodige stappen te zetten ten aanzien van de Franse autoriteiten.

Verder dient vastgesteld dat, naast het feit dat het kind A. ° december 2007 al meerderjarig is zodat in diens hoofde bezwaarlijk verwezen kan worden naar het hoger belang van het kind, verzoekende partij *in casu* evenmin aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind (in deze het kind N, ° 2009) schendt. Nogmaals herhaalt de Raad dat het niet de bestreden beslissing is die verzoekende partij verhindert om haar gezinsleven in Frankrijk verder te zetten. Immers stelt de bestreden beslissing: *“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

Indien verzoekende partij aldus haar gezinsleven in Frankrijk wenst uit te oefenen, komt het haar toe daartoe haar aanspraken ten aanzien van de Franse autoriteiten te laten gelden. De bestreden beslissing heeft verder evenmin enige impact op het verblijf en de scholing van de kinderen in Frankrijk. Verzoekende partij houdt dan wel voor dat haar gezin financieel afhankelijk is van haar, maar naast het feit dat zij niet concreet aantoonde dat het gezin financieel (volledig) afhankelijk is van haar, gaat zij er evenzeer aan voorbij dat zij niet aannemelijk maakt dat zij legaal kan werken in Frankrijk om haar gezin financieel te kunnen onderhouden. De vaststelling dat zij gebruik maakte van een valse Spaanse identiteitskaart om te kunnen werken toont net het tegendeel aan. Verder kan niet blijken dat zij haar gezin niet vanuit het herkomstland kan ondersteunen, alwaar zij wel legaal kan werken. Verzoekende partij kan haar gezinsleven met haar echtgenote en kinderen verder ook vanuit Algerije onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken van haar gezin in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag ten aanzien van de Franse autoriteiten. Bovendien toont verzoekende partij ook niet aan dat er hinderpalen zijn voor haar gezin om hun gezinsleven verder te zetten in Algerije.

In zoverre verzoekende partij in haar theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 van het EVRM nog verwijst naar de *Boultif*-criteria ontwikkeld door het EHRM, wijst de Raad erop dat zij geen gevestigde vreemdeling is en deze criteria dus niet op haar van toepassing zijn (EHRM, *Pormes v. the Netherlands*, 28 juni 2020, overwegingen 52 en 53). Er kan dus niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven/gezinsleven. Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, *A.S./Zwitserland*). In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privé- of gezinsleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven/gezinsleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven/gezinsleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (bijvoorbeeld een historiek van inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die een verwijdering rechtvaardigen (zie EHRM, *Solomon v. the Netherlands* (dec.), no. 44328/98, 5 september 2000, en *Jeunesse*, § 107).

Zoals duidelijk blijkt en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, baseert de verwerende partij zich niet louter op het openbare orde-motief om de bestreden beslissing te schragen, maar wijst zij evenzeer op het illegale verblijf van verzoekende partij. Nogmaals herhaalt de Raad dat elk motief *an sich* afdoende is om de bestreden beslissing te schragen. Naast het feit dat haar kritiek tegen het openbare orde-motief gelet op de pertinente vaststelling van illegaal verblijf aldus tegen een overvloedige motivering gericht is, slaagt zij er bovendien niet in om de kennelijke onredelijkheid van het openbare orde-motief aan te tonen. Zoals de verwerende partij op goede gronden motiveert bleek verzoekende partij zich te bedienen van een valse Spaanse identiteitskaart teneinde de Belgische autoriteiten te misleiden door onder een valse Europese identiteit te werken. Verzoekende partij ontkent het gebruik van dit vals identiteitsdocument ook niet, maar meent dat dit verantwoord is om economisch te kunnen overleven. Dergelijk betoog doet evenwel geen afbreuk aan het bedrieglijk karakter van de feiten en dat zij gelet hierop door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. De Raad wijst er verder op dat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat er sprake moet zijn van een *“ernstige”* bedreiging van de openbare orde of een bedreiging voor de nationale veiligheid. Dat dit niet vereist is bij de verwijdering van

een vreemdeling die niet is toegelaten tot verblijf blijkt trouwens ook uit de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Pormes v. the Netherlands*, 28 juni 2020, § 59).

Verzoekende partij, die illegaal op het grondgebied verblijft en bovendien door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging uitmaakt in haar gezinsleven, temeer nu niet blijkt dat zij verblijfsgerechtigd is in Frankrijk zodat het niet de bestreden beslissing is die de verderzetting van haar gezinsleven in Frankrijk verhindert, en zij haar aanspraken dient te richten tot de Franse autoriteiten. In afwachting van de behandeling hiervan kan verzoekende partij het contact met haar gezin vanuit Algerije onderhouden, vanwaar zij ook financieel kan bijdragen. Verder blijkt gelet op de bespreking *supra* evenmin een schending van het hoger belang van het kind. Het oudste kind is al meerderjarig en het jongste kind al bijna zeventien jaar. Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat de kinderen (dermate) in hun psychisch welzijn zouden worden geraakt nu het contact met verzoekende partij ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken kan onderhouden worden.

Verder heeft de verzoekende partij evenmin hinderpalen aangevoerd waaruit blijkt dat het onmogelijk is om het gezinsleven verder te zetten in Algerije, alwaar het minderjarig kind 9 juni 2009 ook naar school kan, minstens wordt niet anderszins aangetoond. Evenmin blijkt dat het meerderjarige kind zijn studies niet zou kunnen verderzetten in Algerije. Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 3 van het IVRK, voor zover dit laatste dienstig kan worden aangevoerd, ligt op het eerste gezicht niet voor.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de vasthoudingsbeslissing disproportioneel is, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over een vrijheidsberovende maatregel. Haar betoog dienaangaande is dan ook niet dienstig.

Verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het middel is derhalve, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER

